

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА СРБОБРАН

СРБОБРАН, АВГУСТ, 1996, ГОДИНА VII, БРОЈ 129
ИЗЛАЗИ МЕСЕЧНО, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ЖЕТВА У ОПШТИНИ СРБОБРАН

Жетва у општини Србобран је окончана за свега неколико дана. Тако брзом завршетку жетве, у великој мери су помогли мали приноси пшенице, па је и предаја текла без великих редова пред силосима. Комбајни су радили без оптерећења.

Ове мале приносе, и стварно стање када је у питању жетва, Социјалистичка партија Србије, путем контролисаних медија је претворила у велику и родну и берићетну годину! Слушајући и гледајући програме РТС-а, претпостављамо да ће силоси бити мали да приме сву обрану пшеницу. Ово је битно за СПС, јер у противном, када би било јасно да пшенице неће бити довољно, њена цена би била

знатно већа, како налажу закони тржишта. Овако, сталним понављањем лажи преко „лажовизије“, покушава се сељаку утувити у главу да држави пшеница у ствари и не треба, те да је ова прописана цена превелика. А, сви знамо да је истина другачија. Пшенице нема довољно, не откупљује се колико је планирано, а оно што се откупи плаћа се у три рате, небили инфлација појела макар део новца.

На основу цена пшенице формирају се и остале цене пољопривредних производа, па замислите само колико ће сељак добити за сунцокрет, соју, кукуруз и колико ће то вредети након следећег инфлаторног таласа, који се очекује непосредно пред изборе.

ИНТЕРВЈУ СА

Божидаром Митровићем, председником општинског одбора СРС у Србобрану

1. Господине Митровићу у току је откуп пшенице, какав је Ваш коментар?

- Принос је веома мали, откупна цена је веома ниска, плаћање је у три рате, како они кажу „антиинфлаторно“, значи да је опет чиста превара у питању. Уосталом као и увек до сада. Инфлација је у току, марку једва контролишу, ко зна докле, али зато цена друге врсте робе је свакодневно већа. Опет сељак неће моћи да обнови производњу. И, чему да се надамо?

2. Хоћете ли ви обновити производњу пшенице?

- Ситуација је врло тешка. Сељак је доведен на ивицу егзистенције. Пласирањем својих производа не може да плати порез, обнови машинерију, не може поно-

во да засеје а камоли да живи од земље, овој власти је остала једино пољопривреда, за плачкање, јер сељак једини не штрајкује. Ми морамо да обновимо производњу јер је срамота за сељака да је земља необрађена.

3. Какав је Ваш став о привреди?

- У нашој општини привреда је директно везана за пољопривреду па ни раднику није боље него земљораднику.

4. Господине Митровићу, како процењујете предстојеће изборе?

- Мислим да је веома велик број грађана у овој земљи угрожен и доведен на ивицу пропасти, захваљујући актуелној власти. Наша странка је странка која и поред свих информативних блокада, хашпећа наших посланика, и самог

ДР Шешеља, није променила своју политику. Напротив, повећала је број чланова и расте јој популарност. Мислим да је српском народу једино остало да свој глас да најозбиљнијој опозиционој странци, а то је СРС!

Српски народ не треба да се плаши промена. У сваком систему има радника, земљорадника, пензионера, чак и милиције, тако да нашим доласком на власт уз примену нашег програма, сигурно би нам свима било боље. Нашим програмом једино би били погођени они који живе на терет радника, сељака и на крају, државе.

5. Шта поручујете гласачима?

- Моја порука је: због нас и будућности наше деце гласајте за СРПСКЕ РАДИКАЛЕ!

ТАКО ТРЕБА

Турија је једно ушорено место на северу Бачке, а туринци вредни, радни и поштени домаћини који радом и марљивошћу стичу и стицали су иметак вековима. Имају Турија и туринци много тога са чиме би се могли похвалити и поносити, али ови редови ће покушати Теби поштовани читаоче да предочи неке проблеме ових доброћудних људи. Није да раније није било проблема, већ су људи под јармом КП ћутали и гутали, надали се бољитку. И тада бог „посла“ СПС да овим људима донесе благодет, просперитет и напредак, још бољи живот и светлију будућност.

Елем дођоше у Турију и пронађоше нафту. Ништа ново и ништа чудно ако ми мало старији мештани знамо да је та „силна“ нафта „пронађена“ још педесетих година, али није било рентабилно експлоатисати је.

Дакле, дође НИС и почеше туринске муке са отварањем „Турије север“. Нафташи (како их мештани зову) изгазише плодне оранице, загадише исплаком чисту земљу, раскопаше и ископаше све живо и мртво. Е баш то мртво, писац ових редова жели да некако пусти у јавност. Уђоше нафташи у светињу туринску и светињу која се цени и поштује у целом свету (само не у Турији) - у православно гробље.

Шта сељаку остаје после жетве пшенице

Просечан принос пшенице у општини Србобран је око хиљаду и петсто килограма по јутру. Сељак узету земљу у закуп плаћа осамсто килограма пшенице по јутру. Узето семе од 3. Задруге за сетву, плаћа петсто килограма меркантилне пшенице по јутру. Комбајнирање и превоз плаћа тристо педесет килограма пшенице по јутру и бачећо вештачко ђубриво, само за прехрану, плаћа трието килограма пшенице по јутру. Нерачунајући потрошњу дизел горива које је у време сетве пшенице плаћано и по две марке за литар, не рачунајући рад сељака и хабање механизације, земљорадник је у губитку око петсто

килограма пшенице по јутру. Држава знајући да сељак не може то да измири, сада дуговања сељака која су гласила у роби, претвара у новац и за тај новац тражи камату. Пошто сељак има још неких усева, те усева ће дати за дуг који остао за пшеницу и нову годину дочекати празних џепова и бити задовољан ако је успео да врати сав дуг. Шта је сељак радио целу годину: производио храну, борио се да засеје све површине, откидао од уста да купи нафту, делове, плати мајсторе и на крају остао дужан.

Председник општинског одбора
СРС Турија
Божидар Митровић

Ултови и разне друге тешке машине разгрнуше споменике и померише и разорише гробове прадедова туринаца и тече нафта кроз кости прадедова туринских.

Сигурно ће те запитати па где су туринци, зашто се не побунеше, зашто не протестоваше? Све радише, зваше и министарство и заводе и надлежне директоре из НИС-а, али помоћ ниоткуд.

На зборовима грађана прозиваше председника општине. Друг председник на два збора даде изјаву да он „не зна ко их је пустио да то раде“. Међутим ако лаже коза не лаже рог. Писац ових редова прибавио је фото копију сагласности да се нафта буши у гробљу са потписом друга председника општине. Цела Србија се бунила када су нам на Косову рушили гробља и уништавали гробове предака, то смо називали разним именима. Ово у Турији назовите сами како хоћете, а и друга председника такође назовите како хоћете.

Село револтирано, људи огорчени, а нафташи руше, буше и ником не полажу рачуне, а сељацима отштете плаћају колико хоће и кад хоће. Тако се то ради у СПС правној држави.

Месна заједница нам је посебна, и гарантујем јединствена у целој Југославији. Зашто? Зато што

нико ником низашта не полаже рачуне, а људи плаћају. Али шта зна сељак из Турије шта су новци и где и за чега је најбоље да се утроше. Баш због овога, другови из савета Месне заједнице (читај СПС-а) никог ништа не литају, ником ништа не објашњавају и ником не полажу рачуне, јер боже мој они су најпаветнији, они све најбоље знају, они имају најбоље идеје и на крају крајева они су нам „богом дани“ да нас одведу (читај одвуку) у двадесетпрви век, у двехиљадиту, у благостање и просперитет. Тешко нама.

Душан Михајловић

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник: Симиша Аксентијевић, заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић

Редакција издања за Нови Сад:

уредник Игор Мировић, др Иван Куљанић, Саша Мирић, др Верица Здравих-Нешковић, Милан Кондић, Маја Гојковић, Драган Ковачевић

Редакција за Нови Сад:

Српска радикална странка, Радничка 32, тел.: 26-623, факс: 431-655

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1: тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по столи од 3%.

Резултати референдума о увођењу самодоприноса у Турији

У Турији је у децембру месецу прошле године спроведен референдум о увођењу самодоприноса за изградњу спортске хале при основној школи. О овом самодоприну је било доста подељених мишљења у Турији. Једни су били за изградњу хале у оквиру основне школе, пре свих месна организација СПС (у народу познате као социјалистичка преварантска странка), а други су се залагали за изградњу хале која ће осим наставног карактера имати и пратеће садржаје (неколико продавница и ресторан) и помоћу њих издржавати халу, кроз плаћање закупнине.

Место на којем би требало изградити халу је познато као „Велика кафана“, стотинак метара далеко од зграде школе. У оквиру угоститељског објекта који би постојао уз халу, опремило би се неколико соба, да нам гости који у Турију долазе, не троше паре за ноћење у Србобрану или Новом Саду, већ да одседају у Турији. Од закупа који би се плаћао за ресторан и продавнице, измиривали би се трошкови спортске хале, а истовремено би се у поподневним часовима омогућило и осталим заинтересованом коришћење сале за спортске потребе.

Због оваквих опречних мишљења, договорено је да се распише

референдум, како би сами Туринци одлучили какву салу желе. СПС је кроз све могуће начине покушала да обезбеди већину за свој предлог, чак је организовала и састанке са децом и родитељима, неби ли и тако утицала на грађане. Врхунац је био, када су довели доктора који је требао да нам објасни да ће нам деца кривити кичму ако хала не буде саграђена у оквиру школе! Као да ће нам деца побољевати ако пређу 100 метара до сале, и да ће бити ускраћена у нормалном развоју и бављењу спортом. Користили су средства јавног информисања да би показали како само они брину о нашој деци. Да заиста брину, платили би пшеницу по реалној цени, неби дозволили инфлацију, школовање неби било опорезовано кроз цену уџбеника и свезака..., па би наша деца имала квалитетнији живот, и била задовољнија.

Српски радикали, наравно нису седели скрштених руку, већ су на све могуће начине, кроз летке и плакате, живом речју међу грађанима, објашњавали ситуацију око хале. Спортска хала при школи служи само деци, док су у основном образовању, а по завршетку, губе право на коришћење сале и опет су препуштени улици и кафанама. Да би изашли било где, на културно и

уређено место, ресторан или да би се бавили спортом, морају да иду ван Турије. Све ово би смо имали и у нашем месту, само када би се хала изградила онако како то предлажу Српски радикали. И што је најважније, све би само себе отплаћивало кроз закуп ресторана и радњи у оквиру хале.

На крају, референдум је спроведен, али његови резултати су остали тајна. На све захтеве да се резултати објаве, а пре свих на инсистирање Српске радикалне странке, социјалисти су се оглушили. Писана је и петиција грађана, која је предата председнику Савета Месне заједнице, али његов одговор је био да по статуту, збор грађана може да закаже само он и то када му се прохте.

Не објављујући резултате референдума, халу су почели да граде, наравно при школи, како су то социјалисти замислили, а ми користимо ову прилику да се обратимо превареном и обманутом народу, да и даље не одустајемо од захтева да се објаве резултати референдума и да се одржи збор грађана на којем би се председник савета месне заједнице Турија и њему блиски чланови изјаснили шта то у ствари раде и за чије интересе.

Месни одбор СРС Турија

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте .....

1. Име и презиме .....
2. Име родитеља .....
3. Матични број .....
4. Место становања .....
5. Адреса .....
6. Телефон .....
7. Општина .....
8. Република .....
9. Месни одбор .....
10. Школска спрема .....
11. Запослен у (назив фирме) .....
12. Занимање .....

Датум учлањења:

Својеручни потпис

Упознат сам са Статутом СРС и добровољно приступам у чланство СРС

Пише: Маја Гојковић

У Србији, ипак, нешто ново. Штрајкују овог пролећа и плави и бели мантили, што може да значи само једно, да је владајућом левицом незадовољна и радничка класа и поштена интелигенција. Изгледа да ова „народна“ власт више нема на кога да се ослони. Што год да дотакне, осуши се.

Ближи се дан када ће неком из леве поменклатуре власти пасти на памет да забрани штрајкове. Чуди ме да се нису тога раније сетили. Пре догађаја у Нишу, протеста просветних радника, а сада и лекара. Пре него што на улице изађу и запослени у правосудју.

Ако узмемо озбиљно изјаву министарке здравља, Лепосаве Милићевић, да у здравству тренутно има 40 одсто вишка запослених, њени колегама по струци се под управом њеног стетоскопа не пише баш најбоље. Првог дана штрајка агилна прва дама медицине, Србије је израчунала да лекари и друго медицинско особље које штрајкује нема ни потребе више да ради, јер су Срби народ најздравији и податак да бели не раде пуним капацитетом остао је непримећен код здравих а и болесних.

Овом претњом женска је доказала још једном да вук длаку мења, али ћуд никако. Другарица Лепосава се изгледом трудила да не подсећа на свог страначког идеолога. Офарбала је косу у нежно плаво, глумила је добродушну дебељуцу... Али, да помогне колегама, не пада јој ни на крај памети.

Она је и онако потекла из пожарничког расадника пластичног цвећа и

комунистичких кадрова и није ту да брине о стању у болницама, испраној постелини, недостатку лекова, платама у здравству. Она има да брине о притиску њеног послодавца. Да не скочи сувише, како се то у народу каже. Код Марковићке је за сада све О.К. и Милићевићка не мора да брине, неће остати без посла, без обзира шта њене колеге лекари мислили о њој и њеној стручности.

Да не би било оних који размишљају о њој, најбоље би било да госпођа Милошевић отпусти све лекаре и медицинско особље. Кад јој се већ може. Она је сама себи довољна. У случају да се и сама министарка разболи, њена партијска саветница, докторка Славица Ђукић Дејановић може да припомogne, ако баш буде требало.

Лепосава може да буде и министар, управник, директор и да мери притисак целој фамилији, може, ако хоће, да вози и кола Хитле помоћи. Кад може Мишко, може и она. Дивно би било видети министарку како се релаксира између својих министарских обавеза, обилазећи хроничне болеснике по кућама. Министарка ће контролисати саму себе, строго ће поштовати радно време, о хигијени да не говорим.

Најважније је што у том случају штрајкова неће бити.

Док се ово не спроведе у дело, и њени се не сете да није „квака“, у повременим повећањима плате већ у целокупној реформи здравства не министарка мало обиђе болнице. Али, не протоколарно код директора чланова Социјалистичке партије и Удружене левнице, већ нека бане изненада и поприча мало и са лекарима и са пацијентима. Чуће колико коштају поједине хируршке интервенције. Вероватно ће сазнати да приватници кроз порез 70% издвајају за здравствено и пензионо осигурање, а када им, не дај боже, затребају конкретне здравствене услуге оно што су до тада издвајали „луј, пице не важи“. Плаћају опет. Можда ће сазнати и да многи избегавају болнице јер немају пара, али и поједини лекари избегавају болеснике у појединим болницама и терају их на лечење у своје приватне ординације. Бар, се мени тако нешто, у Новом Саду, већ неколико пута десило, а претпостављам да нисам једина.

Не значи бити министар здравља то што можеш да се „сликаш“, за телевизијски дневник, док пијеш кафу у Институту у Сремској Каменици и отвараш и затвараш стручне конгресе.

Министар здравља мора бити са обе ноге на земљи Србији, а не лебдети по планети Марсу. А наша министарка са својим изјавама делује као да је управо пала са Марса.

Већ кад сам се дотакла теме о здравству односно осигурању, дугујем реч две и о уметницима, оним самосталним. Знам да муку муче са редовним остваривањем права на осигурање. Нема новца, нема зато ни Фондова културе, нема ни Комисија које би решавале захтеве уметника. Они се зато довијају (само они који знају како и код неког важног). Већина њих је, поготово млађи, почетници, потпуно заборавило здравствено и пензионо осигурање.

У најгорем положају су они који живе у Београду и Новом Саду само зато јер их је више него у Чачку или Врању. Министарка културе је културу, са којом је лепше, сместила на „право место“. На плакате, зидове, ограде и бандере. Она ће на Крф, да се у традицији комуниста, кити туђим перјем, а уметници ће бити свачији и ничији проблем. Само њен сигурно не.

Било би дивно и за Наду Поповић Перишић и за самосталне, слободне уметнике да су богати, славни, успешни и да им не треба помоћ. Међутим, није тако, чак ни у многим богатим земљама. Морала би Перишићка да зна, ако то до Мирка Марјановића не допире, да је брига за националну уметност важан део унутрашње политике. Моја комшиница Маја, графичар која дели судбину уметника из приче, ми каже да се у Шведској сваки домаћи писац награђује за сваку нову написану књигу.

Наши писци и сликари то не траже, али траже да Нада Поповић Перишић њима каже како да дођу до простора за рад, до здравственог и пензионог осигурања.

Нису само турбо сликари, певачи и „срећни“ глумци са још срећнијим кућићима, оно што представља културни идентитет Србије.

И уметници старе и оболевају, зар не!?